

Anden pinsedag 2024

Salmer: 290, 303, 283, 723

Kom Herre Jesus. Amen.

Ez. 11, 19-20; (Ap.G 2, 42-47); Joh 6, 44-51

Pinse er Helligåndens fest, og den er også kirkens fest, for vi kunne ikke have kirke uden Ånden. Vi hørte fra alteret, at Gud ville give os et hjerte af kød i stedet for det hjerte af sten, vi bærer på, sådan at vort hjerte vil være åbent og modtageligt for hans gode bud. Og hvad mon han mener det? Det er jo overført tale, og det vil jeg bruge lidt tid på at fortælle om, hvordan vi skal forstå. Det handler nemlig om at kunne læse billeder, bruge sin fantasi, og hvordan gør vi nu det?

Jeg tror, at alle, der er tilstede her i dag, har leget som børn. Ikke bare stikbold og spark til dåse, men også fantasilege, hvor man forestillede sig, at enten ens dukker, Schleich-figurer eller hvad, man nu havde, var levende. Jeg husker i hvert fald selv, hvordan man i

fantasiens kunne opbygge sin egen verden, der føltes så virkelig, at det var forstyrrende, når de voksne kom og blandede sig. Vi kan nok også alle huske, at vi en dag voksede fra legen, eller måske ligefrem at vore lege blev »forstandige«, som H. C. Andersen skriver i et af sine eventyr, hvilket han ikke mente positivt, for at lege forstandigt er ikke en leg, hvor man hengiver sig, man leger for et formål, for bevidst at udvikle bestemte evner eller simpelthen bare for at vinde, og så forsvinder Ånden fra legen.

Nu er det selvfølgelig således, at man en dag skal blive voksen, og i gamle dage var konfirmationen en tærskel, man skulle træde over for at blive voksen. De fleste skulle ud at tjene, man havde nu lov at gå til bal og til at ryge. Uomtvisteligt var det, at voksenlivet begyndte, og sådan skal det også være, også selv om det voksne liv først begynder noget senere i dag. Men hvis man giver slip på sin forestillingsevne, sin fantasi, når man bliver voksen, så mister man noget, der er helt afgørende ved det at være menneske. Dyr har ikke fantasi, f.eks. Og

hvis man mister sin fantasi, så mister man også evnen til at sætte sig ind i andre menneskers situation, man får et hjerte af sten, man forstår ikke musik eller H.C.

Andersens eventyr f.eks. Man kan heller ikke forstå noget om Gud, og det er der en grund til, for Gud har brug for et hjerte af kød for at blive forstået rigtigt.

Her i kirken taler vi om, at mennesket er dannet af jord, som Gud blæste sin ånde i, derfor har vi ånd, som er det, der binder os til Gud. Nu er det pinse, og den højtid handler om, at Gud sendte sin ånd til jorden, for at være menneskene nær. I går hørte vi om, hvordan

Helligånden gav Jesu disciple evnen til at tale alverdens sprog, så de kunne gå ud og fortælle alle folkeslagene om Gud, og den historie bliver fortalt endnu, og som I kender en del af. Det er historien om, hvordan Gud skabte verden ved sin ånd og sit ord, hvordan han lod sig føde som et lille barn af fattige forældre, hvordan han gik omkring og gjorde godt mod alle, han mødte, og endelig, hvordan han gik i døden og besejrede døden.

Det er den bedste af alle historier, og den er virkelig, vi

kan bare ikke bevise det, vi kan kun fortælle den videre, oplære andre i den.

»*Alle skal være oplært af Gud*«, hørte vi i dag, og om ikke så længe skal I oplæres i den kristne tro – ganske vist ikke af Gud, men af mig. I skal lære gammeldags udenadslære, trosbekendelsen og fadervor og salmevers, men I vil forhåbentlig også få en forståelse for, hvad der ligger bag ordene og remserne. I vil komme i vore to smukke kirker, og I vil se, at alt er indrettet til at fortælle mennesker, at lige bag alt det, vi kan se, der befinder Gud sig. For hvem har dog skabt de sten og det træ, som vore kirker er lavet af? Hvem har givet mennesker forestillingsevnen til at bygge et Gudshus, der med sine hvælvinger skal minde os om den himmel, han befinder sig i? Og så er der alt det, der sker i kirken: Når vi bliver døbt, er det med vand og helligånd, men vi kan kun se vandet. Alligevel får vi vore børn døbt, eller vi vælger selv at blive døbt, og jeg tror ikke, at der er nogen, der har stået ved en døbefont og tænkt, at det bare var en leg, nej, vi tror, det betyder noget afgørende for os, vi

tror, at dåben er indgangen til det evige liv, en slags perron 9-3/4 eller et garderobeskab med en hel verden bag sig.

Vi hørte også Jesus omtale sig selv som livets brød. Vi spiser brød for at leve, og derfor mener Jesus med sine ord, at det brød, han vil give, er ham selv, som gives til liv for verden. Det er hans måde at sige på, at han udgød sit blod og gav sin krop for os. Når vi går til alters, så får vi brød og vin, som vi siger er Jesu legeme og blod, og fordi han har lovet, at han vil være til stede i det, så tror vi på ham, selv om også det kan se ud som en underlig leg. Ikke desto mindre siger vi, at det er sandt, hvad Jesus har sagt om det. For han er Sandheden.

Når vi er samlet her i kirken, er vore ansigter vendt mod øst, for derfra skal Jesus engang komme tilbage og kalde os ved det navn, vi fik i dåben. Den forståelse kunne vi ikke have, hvis ikke vi som børn havde øvet os i at bruge fantasien. Tænk, hvor har den skænket os mange gode timer, den fantasi, så hvorfor skulle den ikke pege fremad mod den himmelske fader, som skænkede os

den, da han gav os liv og ånde? Sådan tænkte mange af vore salmedigtere. Vi har allerede sunget en salme, der tog udgangspunkt i naturen og dens enorme kraft som et billede på Helligånden, og vi skal også slutte med en salme, der i naturen ser tegnene på alt det, der skete i Jesu liv, og som er blevet lovet os; hvordan f.eks. kornet spirer frem på ageren som et tegn på opstandelsen, og hvordan både fugle og mennesker synger Herrens pris i det samme kor. De to salmedigtere, der skrev den slags, var jo voksne, men de tog imod indtrykkene fra verden, som var de børn, der så det hele for første gang. Sådan er det at være Guds barn, at have Guds ånd. Så ser man Ham i alt, hvad der er skabt.

Når vi om ikke så længe skal lære hinanden at kende, så vil I blive fortalt mange historier om den Gud, der gav sit liv for verden, og I skal vide, at jeg tror, at det vist og sandt det hele, og at jeg glæder mig til at dele det med jer.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen